

maal har, forekommer det mig, allerede gennem Praksis besvaret sig selv. Uagtet det nemlig ifølge Loven om Sundhedsvedtægter staar og har staaet enhver af Landets Kommunalbestyrelser frit for, om den vilde andrage paa Stadfastelse af Vedtægter om Kødkontrol, er det dog kun et meget ringe Antal Kommuner, som have gjort dette. Det er ikke 40, saaledes at der bliver ca. 1,000 eller rettere over 1,000 Kommuner tilbage, som ikke have fundet det nødvendigt at faa indført Kødkontrol. Nu skal jeg ganske vist erkende, at de ca. 40 Kommuner, som have indført Kontrol, ere de folkerigeste i Landet, men alligevel, den Omstændighed, at et saa stort Antal som over 1,000 Kommuner ikke have fundet det nødvendigt at indføre Kødkontrol, synes mig klart at vise, at Indførelsen af den bør vedblive at være, hvad den hidtil har været, en kommunal Sag, hvis Omkostninger man ikke kan lægge over paa Statskassen, saaledes at alle Landets Borgere komme til at betale for det, som kun et ringe Antal Kommuner finder nødvendigt.

At jeg ved det Forslag, jeg har forelagt for Rigsdagen, er gaaet den rette Vej, er jo ogsaa paa en glædelig Maade blevet bestyret ved den venlige Modtagelse, Lovforslaget har faaet baade i det andet Ting og i dette høje Ting. Det er jo ikke mange Punkter, hvorom der synes at være Uenighed mellem Rigsdagens to Ting. Det væsentligste er Spørgsmaalet om Afgifterne. Der var i det Lovforslag, jeg forelagde i Folketinget, i § 2 bestemt, at der i visse Tilfælde skulde udredes en modereret Afgift, jævnt synkende gennem en Række af Aar. Denne Bestemmelse er bleyen slettet af Folketinget. Men til Gengæld er der i Lovforslagets § 2 indsat et nyt Stykke, som ikke fandtes, da det blev forelagt, gaaende ud paa, at de nu i Sundhedsvedtægterne fastsatte Afgifter skulle kunne nedsættes eller forhøjes ved Bestemmelse af Justitsministeren efter Forhandling med det kommunale Raad. Det er de to væsentligste Ændringer, der have fundet Sted i Folketinget. Det ærede 6te Medlem for 6te Valgkreds (Pagh) og det ærede 1ste Medlem for 5te Valgkreds (Sonne) talte stærkt for, at man burde føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det i saa Henseende havde, da det blev forelagt, altsaa for at man burde genindføre en gennem en Række af Aar synkende Afgift. Med Hensyn hertil vil jeg sige, at det var kun med stor Overvindelse, jeg i sin Tid optog den i mit Forslag; thi prin-

cipmæssigt set forekom det mig ikke, at den paa nogen Maade lader sig forsvare. Ved første Øjekast er der naturligvis mange — vel neppe i dette høje Ting, men saa meget mere udenfor Rigsdagen —, som mene, at de Afgifter, der svares af Kød, der indføres eller kontrolleres, ere en Indtægtskilde, de paagældende Kommuner have fra andre, altsaa en Fordel, som Kommunens og Byens Borgere have. Men naar man ser nøjere paa Sagen, kommer man vistnok til det Resultat, at disse Afgifter ikke ere nogen saadan Fordel. De ere vel en Fordel for Kommunekassen, for saa vidt som den, derved at Afgifterne blive erlagte, slipper for ad anden Vej ved Byrder paa Byens Borgere at skaffe Udgifterne ved Kontrollen dækkede; men Afgifterne betales i Virkeligheden af Byens Borgere, af det kødspisende Publikum i vedkommende By. Nu kunde man sige: Ja, men det er jo ogsaa naturligt, at de, som spise Kød, maa betale, hvad det koster at skaffe Sikkerhed for, at Kødet er godt og sundt. Men det forekommer mig, at over for denne Betragtning staar den anden Betragtning, at det er i alle Henseender i vedkommende Kommunes Interesse, at Kødet, der leveres, er ikke blot saa godt og sundt, men tillige saa billigt som muligt, saaledes at Forbruget af Kød kan strække sig til alle Klasser af Samfundet. Det er derfor i Virkeligheden det naturlige, at Kommunens Kasse selv bekoster Kontrollen og altsaa ikke oppebærer nogen Afgift. Naar jeg alligevel i det Forslag, som blev forelagt i Folketinget, foreslog en gennem en Række af Aar synkende Afgift, var det, fordi jeg efter alt, hvad der tidligere har været offentligt forhandlet om denne Sag baade paa Rigsdagen og andetsteds, havde det bestemte Indtryk, at et saadant Forslag i høj Grad vilde lette selve Lovforslagets Gennemførelse. Det har imidlertid vist sig, at det ikke har lettet Lovforslagets Gennemførelse, idet Flertallet i det andet Ting har taget denne Bestemmelse ud af Lovforslaget, og efter at dette er sket, og det altsaa er blevet aabenbart, at Bestemmelsen ikke svarede til sin Hensigt, skal jeg meget henstille til det høje Tings Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt her at følge Folketinget, om det ikke vilde være rigtigt at stille sig paa det Standpunkt, som de ærede Talere, der holde paa, at Afgiften delvis skal bibeholdes, stille sig paa, nemlig at det i Virkeligheden er en Afgift paa det kødkonsumerende Publikum, en Afgift, som man uden nogen som helst Uretfærdighed kan lade Kom-